

Thánh Kinh Báo

NĂM THỨ 12

JUIN-JUILLET 1942

SỐ 136-137

YÊN-NGHỈ GIỮA CƠN BÃO-TỐ

«Sự cứu-rỗi người công-bình do Đức Giê-hô-va mà đến; Ng ài là
đồn-lũy của họ trong thì gian-truân»

(Thi-thiên 37 : 39)

TRONG đời thiêng-liêng của tin-đồ, xảy gặp các trường-hợp đặc-biệt, thường vẫn có Lời Đức Chúa Trời vang-đội một cách mới-mẻ, lạ-lùng để nâng-đỡ và giục lòng của họ. Trước khi đi lên thành Giê-ru-sa-lem để dâng mạng máu vì loài người, Đức Chúa Jê-sus đã thêm can-dảm nhờ lời này của Đức Chúa Cha: «Nầy là Con yêu-dấu của Ta, đẹp lòng Ta mọi đường» (Ma 17 : 5). Khi Phao-lô gặp bước khó-khăn ở thành Cô-rinh-tô, thì ban đêm Chúa phán cùng ông rằng: «Đừng sợ chi;.... chẳng ai tra tay trên người đang làm hại đâu; vì Ta có nhiều người trong thành nầy» (Sứ 18 : 10).

Giữa tình-hình nghiêng-ngửa ngày nay như một cơn bão-tố hung-hăng, tin-đồ Đấng Christ cũng cần được nghe tiếng phán của Chúa một cách mới-mẻ. Thì đây, Thi-thiên 37 là một nguồn yên-nghỉ, linh-lực và dũng-cảm cho chúng ta. Được Thánh-Linh soi-dẫn, vua Đa-vít đã làm cho vô-số tâm-hồn tìm lại được sự phẳng-lặng, êm-ả dưới bóng cánh Chúa.

«Hãy tin-cậy Đức Giê-hô-va!»

ĐÀNH rằng ta được cứu bởi đức-tin, nhưng suốt đời thiêng-liêng vẫn phải lấy đức-tin làm động-lực. Xét bước từng-trải của những anh-hùng đức-tin trong Kinh-Thánh (xem Hê 11) và Sứ-ký Hội-Thánh, ắt chúng ta phải hồ-thầm vì thấy bao phen mình thiếu hẳn đức-tin. Đã không tin-cậy Chúa,

tin-đồ yếu-đuối bèn quay ra tin-cậy người, tin-cậy mình, tin-cậy hoàn-cảnh, sự may-rủi, sự toan-tính khôn-khéo. Nào có lạ gì, đó là duyên-cớ thất-bại sâu-cay trong đời thiêng-liêng và trong chức-vụ họ.

Gióp đã leo đến tuyệt-điêm của đức-tin khi ông nói trong cơn đau-khờ rằng: «Dẫu Chúa giết ta, ta cũng còn nhờ-cậy nơi Ngài» (Gióp 13 : 15). Ôi, sâu-nhiệm thay là đức-tin như của con đối với cha đó! Phao-lô cũng nói: «Ta chẳng hề hồ-thẹn, vì biết ta đã tin Đấng nào» (II Ti 1 : 12). Vì thử anh em biết Đấng mình tin và tin Đấng mình biết như thế, thì hạnh-phước biết bao cho Hội-Thánh Đông-dương! Bởi đức-tin mạnh-mẽ trong Chúa, người nhỏ-hèn, thấp-thỏi hơn hết sẽ làm nên sự-nghiệp phi-thường. Làng-xóm, thành-thị, chi-hội của anh em sẽ biến-đổi hẳn một khi anh em bởi đức-tin nắm lấy sức-lực toàn-năng của thiên-thượng như Gia-cốp xưa vật-lộn cùng Đức Chúa Trời (Sáng 32 : 24-32).

«Hãy khoái-lạc nơi Đức Giê-hô-va!»

TÍN-ĐỒ buồn-rầu, ủ-rũ là một trở-lực của Tin-Lành. Nhưng nếu anh em tìm sự khoái-lạc trong thế-gian, thì kết-quả tai-hại cho danh Chúa không phải là nhỏ. Vậy nên Đa-vít khuyên ta: «Hãy khoái-lạc nơi Đức Giê-hô-va!» cũng như về sau Phao-lô có nói: «Hãy vui-mừng trong Chúa luôn luôn» (Phil. 4 : 4). Bao nhiêu dục-vọng, chí-hướng, lòng yêu-thương của

tin-đồ đều phải qui-tụ trong Chúa. Khi nào anh em «mơ-ước Chúa, như con nai cái thèm-khát khe nước» (Thi 42: 1), thì «sự vui-vẻ của Đức Giê-hô-va là sức-lực của anh em» (Nê 8: 10).

Anh em sâu-thấm ư? Ấy vì anh em đã bắt đầu ham-mến thế-gian, hoặc cố níu lấy những hạnh-phước mong-manh của đời, hoặc hững-hờ, thấy những sự thiêng-liêng trong Chúa là lạnh-nhạt, buồn-tẻ. Hãy lặn xa những vàng đá lấp nguồn khoái-lạc thiêng-liêng, hãy nhờ lời cầu-nguyện cắt mình lên địa-vị thánh-khiết cao-tột đã dành sẵn cho mình, thử xem mặt-mày của anh em có chói-lòa sự vui-mừng của Chúa chẳng? Nếu cuộc đời anh em thuận-hiệp với phương-lược và ý-chỉ của Đức Chúa Trời, thì dầu trời long, đất lở, tấm thân như mảnh thuyền trôi theo dòng nước, anh em cũng vẫn vui-mừng, hớn-hở, nức tiếng ngợi-khen Đấng muôn đời không đổi. Hỡi anh em, trong nghịch-cảnh, sự vui-mừng của anh em càng phải tỏ rõ, cũng như tinh-tú càng chói-sáng hơn lúc đêm trường mù-mịt.

«Hãy yên-tĩnh trước mặt Đức Giê-hô-va và chờ-đợi Ngài!»

GIỮ lòng yên-tĩnh giữa cảnh khó-khăn, bối-rối đó là bí-quyết tạo nên các bậc anh-hùng, vĩ-nhân trong lịch-sử. Khi tâm-hồn xao-xiển, ta không thể quyết-định điều gì cho hợp-lý và hữu-ích. Những việc quyết-định khi ấy thường trái với phương-lược Đức Chúa Trời. Sợ con-cái Ngài nông-nổi, bối-rối mà chạy trước Ngài chẳng, nên Chúa phải chặn họ lại: «Hãy yên-lặng và biết rằng Ta là Đức Chúa Trời!» (Thi 46: 10). Hãy lảng-lặng qui trong nơi chí-thánh, đuổi-bỏ hết mọi nỗi lo-lắng, buồn-rầu, ắt sẽ được Chúa «chỉ cho chúng tôi đường phải theo và sự phải làm» (Giê-rê-mi 42: 3).

Rất nhiều người sợ phải «yên-tĩnh trước mặt Đức Giê-hô-va,» vì khi ấy màn che-dậy rơi xuống, tiếng của Đức

Thánh-Linh và của lương-tâm phán mạnh-mẽ hơn, và họ phải nhìn-nhận địa-vị thiêng-liêng thật của mình. Nhưng hỡi tin-đồ Hội-Thánh Đông-dương, anh em hãy học-tập bí-quyết thành-công và tiến-bộ đó. Hãy noi gương của chính Đức Chúa Jê-sus, vì Ngài thường «đi tẻ lên núi cao» (Ma 17: 1). Cũng hãy «chờ-đợi Ngài,» vì đồng-hồ của Đức Chúa Trời chẳng hề chạy mau, chạy chậm, và Ngài luôn luôn làm việc đúng giờ. Chúng ta chỉ cần phải làm cho tâm-hồn mình thuận-hiệp ý Chúa thì khi kỳ-hạn đến, Ngài sẽ can-thiệp «tùy quyền-năng lớn-lao của Chúa» (Thi-thiên 79: 11).

Hãy đứng dậy, mặc dầu đã vấp-ngã!

ĐÃ từng vấp-ngã tủi-nhục, Đa-vít luận về người được «Đức Chúa Trời ban phước» (tức là tin-đồ) rằng: «Dầu người té, cũng không nằm sải-dài, vì Đức Giê-hô-va lấy tay Ngài nâng-dỡ người!» Trên đường thiêng-liêng từ đất lên trời, hẳn cũng có khi chúng ta lỡ-lầm mà vấp-ngã, có lẽ là vấp-ngã nặng-nề nữa. Khi ấy quyền-lực tối-tầm hết sức xông-hãm, cố làm cho ta tin rằng Đức Chúa Trời đã từ-bỏ con-cái không xứng-dáng là mình đây. Nếu ta tuyệt-vọng khi ấy, thì cả một cuộc đời phải tan-vỡ. Hãy vững lòng! Dầu ta xa Chúa, Chúa chẳng xa ta; sự yêu-thương và ân-diễn Ngài khóa-lấp muôn ngàn tội-lỗi nặng-nề miễn là ta hết lòng ăn-năn, chữa-bỏ.

Hỡi anh em, có lẽ chức-vụ và đời thiêng-liêng anh em đã có một đời khi sơ-sốt, lỗi-lầm. Nếu cứ vẫn-vương bước thất-bại đó, anh em sẽ ngày một khô-khan, nguội-lạnh, chết. Hãy để Chúa nâng-dỡ mình dậy, hãy «đến gần Ngai Ôn-Phước, hầu cho được thương-xót và tìm được ơn để giúp chúng ta trong thi-giờ có cần-dùng» (Hê 4: 16). Hội-Thánh Đông-dương cần những «thọ» đã được bổ sức tươi-mới để gây-dụng công-việc Chúa. Những «thọ» đó phải chẳng là chính anh em?—T. K. B.